

At støtte vil også sige at skabe kontakten til de eksisterende tilbud om aktiviteter. Der er allerede skabt en del væresteder, som i virkeligheden burde hedde aktivitetscentre; det er afgørende vigtigt at komme i gang og fortsætte udviklingen.

Socialdemokratiet er også optaget af at få etableret flere bofællesskaber og lilleskoler for voksne, hvor sociale færdigheder kan opøves. Legemlige aktiviteter og sport under beskyttede former ville mange også have glæde af.

Væsentligt er det også at virke sammen med pårørende og andet personligt netværk. At kontakt med andre har stor betydning, ses tydeligt af den succes, telefonrådgivningslinjen har. For mig er der ingen tvivl om, at denne aktivitet bør udvides. Isolation og modløshed er elementer, der trækker i den forkerte retning i forhold til at skabe sammenhæng i tilværelsen og en bedring af livskvaliteten i hverdagen.

Jeg har tidligere omtalt det daglige miljø på sygehusene for patienter med længerevarende behandlingsbehov, og det gælder også retspsykiatriske patienter. Antallet af retspsykiatriske patienter er stigende, og det er foruroligende. Derfor lægger vi megen vægt på, at det må forebygges, at psykiatrisk syge begår kriminalitet. Det kræver megen opmærksomhed og motivation hos behandlerne, da patienten ofte ikke selv kan klare at udnytte eksisterende tilbud i hverdagen.

Ønskeligt var det også, om man kunne aftale et bedre samarbejde mellem retspsykiatrien og behandlerne, så ventetiden for overførsel af en arrestant eller indsat til en psykiatrisk afdeling bliver kortest mulig, eksempelvis 1 uge.

De retslige patienter har udpræget behov for hjælp og brug for en bistandsværge, som ministeren allerede har omtalt det. En bistandsværge ville være i stand til at hjælpe patienten i forbindelse med de tilbud, der findes, og ville også kunne give dem en god mulighed for kontakt.

Psykisk syge børn og unge har Socialdemokratiet særlig bevågenhed over for; det gælder også børn af psykisk syge forældre. Der er konstateret både ventelister og ventetider på behandling, og det er uacceptabelt og må ændres.

Problemerne må forventes løst i et samarbejde mellem sygehusvæsenet og de psykiatriske speciallæger. Amterne har erkendt, at ventelister og ventetider skal nedbringes, og har taget initiativer dertil.

Også på børne- og ungdomsområdet må man satse på forebyggelse. Observation og samarbejde med forældre i både skole og børneinstitution kan måske opfange nogle af problemerne tidligt, også for børn med psykisk syge forældre.

Som det fremgår af min tale, er der brug for forskellige præciseringer. Der er brug for en henvendelse til de udøvende myndigheder, amter og kommuner om, at nu haster det, nu er de gode ord ikke nok, nu er det handling, det drejer sig om.

Vi synes, at forslaget til motiveret dagsorden er godt, og vi kan støtte det.

Og så skal jeg slutte med at sige, at i Danmark behandles også nogle grønlandske psykiatriske patienter, og det vil min partifælle hr. Hans-Pavia Rosing kommentere nærmere nu.

Hans-Pavia Rosing (S):

Der har været en del offentlig debat her i løbet af januar måned efter et besøg, som Folketingets § 71-tilsyn foretog på amthospitalet i Vordingborg.

§ 71-tilsynet har normalt ikke den store offentlige bevågenhed, så til almindelig information vil jeg godt tillade mig at læse et lille stykke fra grundloven, § 71, stk. 6 og 7, hvor der står:

»Stk. 6. Uden for strafferetsplejen skal lovligheden af en frihedsberøvelse, der ikke er besluttet af en dømmende myndighed, og som ikke har hjemmel i lovgivningen om udlændinge, på begæring af den, der er berøvet sin frihed, eller den, der handler på hans vegne, forelægges de almindelige domstole eller anden dømmende myndighed til prøvelse. Nærmere regler herom fastsættes ved lov.

Stk. 7. Behandlingen af de i stk. 6 nævnte personer undergives et af Folketinget valgt tilsyn, hvortil de pågældende skal have adgang til at rette henvendelse.«

Som fru Tove Lindbo Larsen sagde, har vi også grønlandske patienter i Danmark, psykiatriske patienter, og de er placeret i Vordingborg på amthospitalet på noget, man i dag kalder grønlanderafdelingen, men som jeg nok vil foretrække blev kaldt afdelingen for de grønlandske patienter.

Vi overtog i Grønland ansvaret for sundhedsvæsenet den 1. januar 1992 efter mere end 250 år, hvor det havde hørt under statens domæne. I dag 3 år efter synes vi faktisk stadig væk, at sundhedsvæsenet i Danmark er så vel-